

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 563/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š..., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/166/2010 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2012 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/47/2012 a jeho uznesením z 26. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2012 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/166/2010 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/47/2012 a jeho uznesením z 26. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že bol *„odsúdený rozsudkom Okresným súdom Piešťany č. k. 2 T/166/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava č. k. 3 To/47/2012 za zločin úverového podvodu, pričom boli porušené ústavné právo na obhajobu a spravodlivý proces“*.

Sťažovateľ tvrdí, že tak okresný súd, ako aj krajský súd mu neumožnili *„prijat' návrhy svedčiace v jeho prospech a to grafologický posudok ako aj zamietnutie svedkyne C. a v neposlednej rade aj nevyužitie všetkých možností na predvedenie svedka Z., i keď som súd oboznámil s miestom jeho pobytu, ktoré by mali vnieť pochybnosti do svedeckých výpovedí svedka Z. a K“*.

Upriamujúc pozornosť na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 1/99) sa sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti venuje obsahu a účelu základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy dospejúc k záveru, že postupmi všeobecných súdov v jeho trestnej veci boli tieto základné práva porušené.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd pri predbežnom prerokovaní prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Piešťany svojim konaním a postupom v konaní č. 2 T 166/2010 a Krajský súd Trnava svojim konaním a postupom v konaní č. 3 To/47/2012 porušili právo sťažovateľa na obhajobu zaručené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, keď sťažovateľovi odoprel návrhy na doplnenie dokazovania.“

Okresný súd Piešťany č. k. 2 T 166/2010 a Krajský súd Trnava č. k. 3 To/47/2012 svojim postupom porušili základné právo J. Š. na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa Ústavy Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ napokon žiada, aby mu bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený na jeho zastupovanie advokát JUDr. P., H.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 166/2010 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/47/2012 a jeho uznesením z 26. júna 2012 s tým, že k porušeniu jeho označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd ani krajský súd mu neumožnili „*prijat' návrhy svedčiace v jeho prospech a to grafologický posudok ako aj zamietnutie svedkyne C. a v neposlednej rade aj nevyužitie všetkých možností na predvedenie svedka Z., i keď som súd oboznámil s miestom jeho pobytu, ktoré by mali vnieť pochybnosti do svedeckých výpovedí svedka Z. a K.*“.

II.1 K namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/166/2010 a napadnutým rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z ustanovení Trestného poriadku [§ 34 ods. 1 a 3, § 238 ods. 1, § 306, § 317 ods. 1, § 321 písm. a) a nasl.] vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sa mal sťažovateľ možnosť účinne brániť využitím svojich práv na obhajobu v rámci konania pred odvolacím súdom, resp. podaním odvolania krajskému súdu, v právomoci ktorého bolo posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností daného prípadu, ako aj posúdenie prípadných procesných pochybení okresného súdu v konaní. Sťažovateľ teda realizáciou svojich obhajobných práv v priebehu trestného konania mal ako obžalovaný možnosť účinným spôsobom namietat' porušenie svojich práv, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní

podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/47/2012 a napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha aj vyslovenia porušenia svojich označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/47/2012 a napadnutým uznesením krajského súdu argumentujúc predovšetkým porušením jeho základného práva na obhajobu a nevykonaním dôkazov, na ktorých je rozhodnutie založené, zákonným spôsobom.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, podľa ktorých dovolanie možno podať, ak bolo v konaní zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, ako aj v prípade, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V sťažnosti sťažovateľ neuviedol, že by v záujme ochrany svojich práv využil aj dovolanie ako účinný prostriedok ich ochrany, a ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že do podania sťažnosti ústavnému súdu tak neurobil.

Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, I. ÚS 460/2012).

V danom prípade sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu založenú na argumentácii, ktorá svojím obsahom smeruje predovšetkým k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, pričom zároveň z obsahu sťažnosti je zrejmé, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nepodal dovolanie.

Za daných okolností považuje ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za predčasne podanú, a preto ju pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012